

நான் கடவுள்

சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்

ஓம் தத் சத்

நான் கடவுள்

சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்

நான் கடவுள்

ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னை அறிய அதிக ஆவலுடன் முயற்சி மேற்கொள்ளும் பொழுது, பல்வேறு குழப்பங்கள் அவனிடம் உருவாகின்றது. ஆன்மீகத்தின் உயர் நிலை இயல்புகளை தெரிந்து கொள்ள தேட ஆரம்பிக்கின்றான்.

இன்பம் - துன்பம், செல்வம் - வறுமை, நல்லது - கெட்டது, பிறப்பு - இறப்பு போன்ற பல்வேறு இருமை நிலைகளை அறிந்து இதற்கு காரணம் என்ன என்று ஆராயமுற்பட்டு இந்த சமுதாயத்தில் ஒரு அங்கமான தன்னால் தன் வாழ்க்கையை சந்தோஷமாக வாழ என்ன வழி? என்று தேடுகின்றான்.

தனது துக்கத்தினை தீர்க்கும் வழிமுறையாது?, நம்மை ஆதரிக்கும் நல்லவர்கள்

யார்? மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட தெய்வ சக்தி தனக்கு நன்மை செய்யாதா? ஜோதிடமும், பரிகாரமும் தன் வாழ்வை மாற்றாதா? என்ற பல்வேறு மன ஓட்டத்தின் ஏக்கங்கள் அவனை ஆன்மீக பாதையின் ஆழத்திற்கு கொண்டுவந்து சேர்கின்றன.

இதில் இன்னும் வருந்ததக்க விஷயங்கள் அவன் வாழ்வில் நடைபெறுவது என்னவெனில், அவன் தன் சந்தோஷத்திற்காக தான் தேடி அலையும் அந்த ஜோதிடர்களோ, குருமார்களோ, ஏன் இறைவனே கூட அவனை ஆழத்திலிருந்து தூக்கி மேலே கொண்டு செல்வதற்கு பதிலாக மீண்டும் படு பாதாளத்தில் அவனை அழுத்தி விடுகின்றனர்.

ஒரு கட்டத்தில் அவனுக்கு அந்த இறைவனாலும், குருமார்களினாலும், மற்றும் இந்த சமுதாயத்தினாலும் ஒரு

பயனும் கிடைக்கவில்லை என்பதனை அறிந்து, தனது அறியாமை நீங்கப்பெற்று, இந்த உலகத்தின் வாயிலாக பெற்ற பல்வேறு அனுபவங்களின் பாடங்கள் அவனுக்கு அவனை பற்றி அறிந்து கொள்ளும் அறிவை கொண்டு வருகின்றது.

அப்பொழுதுதான் அவன் “நான் யார்” என்ற கேள்விக்கு விடை தேடி அலைந்து பல ஆன்மீக புத்தகங்களை படித்தோ, உபதேசங்களை கேட்டோ முடிவில் “நானே பிரம்மம்” என்ற மகா வாக்கியத்தினை வேத புத்தகங்கள் அல்லது கேள்வி ஞானத்தில் அறிந்து கொண்டாலும், இதிலும் அவனுக்கு சரியான நேரடி ஆச்சாரியன் கிடைக்காததினால் பல சந்தேகங்கள் தோன்றுகின்றன.

இதில் தன்னை அறிய அவன் எடுத்துக்கொண்ட பெருமுயற்சியினால்,

அந்த இறைவன் தற்பொழுதுதான் அவனை
அந்த படுகுழியிலிருந்து மேலே
தூக்கிவிடும் வாய்ப்பை அவனுக்கு
அளிக்கின்றார்.

அந்த வாய்ப்பானது தன்னை தன்னால்
அறியும் அந்த ஆறாவது அறிவு அவனுக்கு
ஏற்கனவே கொடுக்கப்பட்டிருந்தும்,
இதுவரை அதனை பயன்படுத்தாமல்
பட்டறிவு கற்றுக்கொடுத்த பாடத்தில், மனம்
பண்பட்டு அந்த உயர் அறிவினை
பயன்படுத்தி தன்னை அறிய
முற்படுகின்றான்.

அவனது தற்போதைய தாரக மந்திரம்...

உண்மையற்றதிலிருந்து என்னை உண்மைக்கு அழைத்துச்
செல்வீராக!

இருளிலிருந்து என்னை ஒளிக்கு அழைத்துச் செல்வீராக!

மரணமற்றதிலிருந்து என்னை மரணமில்லாப்
பெருவாழ்விற்கு அழைத்துச் செல்வீராக!

என்று ஓயாமல் பிரார்த்திக்கும் அவனை
 அந்த ஆண்டவன் தற்பொழுது
 ஆசிர்வதிக்கத் தொடங்குகின்றான். அந்த
 படு குழியிலிருந்து தூக்கி விடுகின்றான்.
 நல்ல ஆச்சாரியனாக அவனே
 வருகின்றான்.

அந்த ஆண்டவனின் ஆசிர்வாதத்தினால்
 அறியாமை இருள் நீங்கி அறிவு என்ற ஒளி
 அவனது வாழ்வில் பெருக
 ஆரம்பிக்கின்றது. அந்த ஒளியின்
 வெளிச்சத்தினால் சரியான பாதை
 கிடைக்கப் பெற்று ஆன்மீகத்தின் உயர்
 வழிகாட்டிகளான அனுபவ ஆச்சாரியர்கள்
 வழிகாட்ட பாதை தெளிவாக தெரிய இந்த
 பிறப்பின் நோக்கம் அறிந்து கொண்ட அவன்
 மட்டற்ற மகிழ்ச்சியில் மகத்தான வீர நடை
 போட்டு பயணிக்கின்றான்.

அந்த பயணத்தின் முடிவில் அவன்
அடைந்த இடமே ஆத்மாவின் தரிசனம்,
ஆம்! அத்ம தரிசனமே ஆனந்த வாழ்விற்கு
ஆதாரம் என்பதனை உணர்கிறான்.

இவ்வாறு அந்த ஆத்மனை அறிந்த அவன்
அதில் நிலை கொள்ளவேண்டி தொடர்ந்த
அப்பியாஸங்களினாலும்,
சாதனைகளினாலும் தன்னை
எப்பொழுதுமே தயார் படுத்திக்
கொண்டிருக்கின்றான்.

ஆத்ம அனுபவம் என்பது ஒரு ஆனந்த
ஆனுபவம், இருமைகளை கடந்த சம நிலை
அனுபவம், பார்க்கும் நோக்கிலெல்லாம்
பரமாத்மாவின் அம்சம் தெரிகின்ற
அனுபவம்.

இந்த அனுபவம் ஆரம்ப சாதகர்களுக்கு பல
சந்தேகங்களை தோற்றுவிக்கும், இதற்கு
தக்க அனுபவ ஆச்சாரியர்களின் அறிவுரை

படி கேட்டு நடந்து மேலும் முன்னேற வேண்டும்.

இந்த ஆத்ம தரிசனத்தின் உயர் அறிவு வெளியிலிருந்து எதுவும் கிடைக்காது, வெளி உலகில் தேடுவதினால் எந்த பயனும் இல்லை, இதனால் கால விரையம் தான் ஆகின்றது என்றும், அது அனைத்தும் தன்னுள்ளேயே புதைந்துள்ளது. என்ற ஒரே சத்தியத்தை அறிந்த அவன் “நானே பிரம்மம்” என்ற உன்னதமான அறிவை அதாவது உயர் ஞானத்தை அடைகின்றான்.

அவன் அறிந்தது “ஆத்மா” என்பது ஒன்றே உண்மை. அது நீரினாலும், நெருப்பினாலும், காற்றாலும் அழிக்கவோ மற்றும் ஆயுதங்களினால் வெட்டவோ முடியாது என்ற பேருண்மையை அறிந்து, அந்த ஆத்மனே இந்த உடலின் அனைத்து

செயல்பாடுகளுக்கும் காரணம்
என்பதனையும் அறிந்து கொள்கின்றான்.

மேலும் “நானே இறைவன்” என்றால்
என்னுடைய சக்தி ஏன் ஒரு கட்டுப்பாட்டில்
உள்ளது போன்ற சந்தேகங்களும் எழுந்து
அதற்கு விடை காண முயற்சிக்கின்றான்.

இந்த முயற்சியில் நடுவில் அவன்
சந்திக்கும் அஞ்ஞானிகள் “நான் கடவுள்”
என்பது முட்டாள்தனம், அது அவர்களின்
அகங்காரம், பேராசை என்று வீண் வாதம்
புரிந்து அவனை குழப்ப நிலையில் தள்ள
முயல்வார்கள். மேலும் அத்வைதம்,
துவைதம் என பல விளக்கங்களை
அறைகுறையாக அறிந்ததை அள்ளி
விசுவார்கள்.

ஒரு சாதனை படைக்க விரும்பும் சாதகன்
தனது ஆன்மாவின் கட்டளைகளை கேட்டு
நடக்க வேண்டும், அதை விடுத்து

மற்றவர்களின் தேவையற்ற உபதேசம், தேவையற்ற புத்தகங்கள் படிப்பதனை தவிர்க்க வேண்டும்.

அவனுக்கு இந்நிலையில் உபதேசம் கொடுக்கும் உண்மையான புத்தகங்கள் “பிரஸ்தான த்ரயம்” என்று வழங்கப்படும் அந்த நூல்களான உபநிஷதங்கள், பிரம்ம சூத்திரம், மற்றும் பகவத்கீதை ஆகியவைகள் மட்டுமே.

வேதகாலச் சிந்தனையின் மணிமகுடமாகத் திகழ்பவை உபநிஷதங்கள் என்றால் அது மிகையாகாது. காரணம் ஆதி ரிஷிகள் தங்கள் அனுபூதியில் கண்ட உண்மைகளை வேதங்களாக தொகுத்து அவைகளை “ரிக், யஜுர், சாம, அதர்வண என நான்காக பிரித்துள்ளனர்.

உலகிலேயே மிகப்பழைய நூல் இந்த வேதங்கள்தான், இந்த வேத மந்திரங்கள்

யாரலும் எழுதப்பட்டவை அல்ல. ஆதி
ரிஷிகளின் தவ வலிமையின் ஆகர்ஷண
சக்தியால் பிரபஞ்சத்திலிருந்து பெறப்பட்டு
தங்களது சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு
வந்துள்ளது.

விஞ்ஞானம் புவியீர்ப்பு விதியை
கண்டறியப்படும் முன்னரே அது இருந்தது,
இருக்கிறது, இருக்கும்.

இந்த ஒவ்வொரு வேதங்களையும் வியாசர்
என்ற மகரிஷியால் மூன்று முக்கிய
பிரிவாக பின்னாளில் பிரிக்கப்பட்டன.
அவைகள் சம்ஹிதை, பிராம்மணம்,
ஆரண்யகம் எனப்பட்டன.

இதில் சம்ஹிதை என்பது இறைவனை
பல்வேறு வடிவங்களில் வழிபடும்
வழிபாட்டு முறைகள் ஆகும். பிராம்மணம்
என்பது இறைவனை வேண்டி உலகாயத
தேவைக்காக செய்யப்படும் யாக,

யக்ஞங்கள் ஆகும். மேலும் ஆரண்யகம் என்பது அந்த ஒரே பரம்பொருளை அறியும் அறுதி உண்மையை பற்றிய ஆராய்ச்சி, அதுவே உபநிஷதங்கள் ஆகும்.

இனி உபநிஷதங்களின் உதவியுடன்.....

“நான்யார்?”, “கடவுள்யார்?” என ஆராய்வோமா?

இதில் நம் கண் முன் காணும் இந்த உடலினை வைத்து அதில் “நான்” என்ற நாம் இருப்பது உண்மை, இந்த உலகம் இருப்பது உண்மை, அதில் நாம் பெறும் அனுபவங்கள் என்பது உண்மை. இதில் எந்தவிதமான சந்தேகத்திற்கும் இடம் கொடுக்காமல் முதலில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அதன் பிறகு இந்த புற உலகை அனுபவிக்க நாம் அன்றாட வாழ்க்கையில் செயல்களை செய்கின்றோம், செயலின் பலாபலன்களை அனுபவிக்கின்றோம். செயலின் முடிவில்

ஓய்வு எடுக்கின்றோம். அந்த ஓய்வின் பயனாக மீண்டும் புத்துணர்வு கிடைக்கப்பெற்று மீண்டும் செயல்புரிகின்றோம்.

இது நம் அன்றாட வாழ்வில் தொடர்கதையாக நடைபெற்று வருகின்றது. இந்த செயல்களுக்கான காரண காரிய நியதிகளை இந்த உலகில் நாம் இன்றும் காண்கின்றோம்.

சரி!, இந்த செயல்களினால் (வினைகளினால்) வருகின்ற நன்மை, தீமைகளை “அவரவர் வினை வழி அவரவர் அனுபவம்” என்பதற்கு ஏற்ப வாழ்வின் ஏற்ற தாழ்வுகளை பார்க்கின்றோம். இதனை “கர்ம பலன்கள்” என்கின்றோம்.

கர்ம பலன்களை பற்றி அறிய மற்றொரு புத்தகத்தில் விளக்கம் பார்க்கலாம்.

நம் அன்றாட வாழ்வில் செயல்களுக்கு இடையே நாம் எடுக்கும் ஓய்வுகளில் மிகப்பெரிய ஓய்வாக தூக்கத்தினை கூறலாம்.

ஆம், அதில் நாம் தூக்கம், விழிப்பு, கனவு என்ற மூன்று நிலைகளை நாம் அனுபவமாக அன்றாடம் பெறுகின்றோம்.

இதில் உடலும், மனமும் சேர்ந்த சுய நினைவுடன் நடைபெறும் அனுபவம் விழிப்பு நிலை அனுபவம் ஆகும். இதில் செய்யும் செயலுக்கு எற்ற கர்மா உண்டு.

உடலின் ஓய்வில் செயலற்ற நிலையில், அதாவது தூக்கத்தில் கற்பனையான மன அனுபவம் கனவாக தோன்றும் இதனை கனவு நிலை அனுபவம் என்கிறோம். அதாவது தூக்கத்திலிருந்து விழித்தவுடன் கனவு அனுபவங்களை மற்றவர்களுடன்

பகிர்ந்து கொள்கிறோம் அல்லவா? இதிலும் மனதினால் தோன்றும் கர்மா உண்டு.

உடலும், மனமும் அற்ற ஒரு நிலையை ஆழ்ந்த தூக்க நிலையை நாம் அனுபவித்திருக்கின்றோம், அந்த ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் எந்த புற அனுபவமோ, கனவு அனுபவமோ இன்றி ஒரு விதமான ஆழ்ந்த அமைதியுடன், ஆனந்த நிலையில் தூங்கும் நிலையை ஆத்ம அனுபவ நிலை என்கின்றோம். இதில் எந்த விதமான கர்மாவும் கிடையாது.

இதுபோன்று ஆத்மனை அறியாத அனாத்மாக்களுக்கு ஆழ்ந்த தூக்க நிலையில் வருகின்ற அமைதியான, ஆனந்த அனுபவம் எவ்வாறு ஒரு விதமான ஆனந்தத்தினையும், மன அமைதியையும் தருகின்றதோ, அது அவர்களை எப்படி புத்துணர்ச்சியுடன் மறு நாள் செயல்பட

வைக்கின்றதோ அதுவே அந்த ஆத்மாவின் உண்மை நிலை. இது ஆழ்ந்த தூக்கத்தின் வாயிலாக நமக்கு அன்றாடம் கிடைக்கின்றது.

இந்த ஆத்மவை அறிந்த மெய்ஞானிகள் விழிப்பு நிலையில் அதனை அனுபவிக்க பயின்றதே பரா வித்யா எனப்படுகின்றது.

இந்த ஆத்ம தரிசனமே முக்திக்கு வழி வகுக்கின்றது. இனி பிறவாமை என்ற பேருண்மைக்கு அழைத்துச்செல்கின்றது. ஜீவ பிரம்ம ஐக்கியத்தினை உண்டாக்குகின்றது. ஆத்மாவை அறிந்த அப்பொழுதே இந்த ஜீவாத்மாவானவன் பரமாத்மாவுடன் இணைந்து “நானேபிரம்மம்” என்ற உயர் நிலையை அடைகிறான்.

எப்படி அடைகிறான்?

ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் உறங்கிக்
கொண்டிருந்தவனைப் பல பெயர்களால்
அழைத்த போது அவன்
எழுந்திருக்கவில்லை, அழைத்ததை அவன்
அறியவில்லை, ஆனால் அவனை தொட்டு
உலுக்கியபோது அவன் எழுந்து
விடுகின்றான்.

இதில் தூங்கும் பொழுது அவனது ஆத்மா
இல்லாமலே போயிருந்தால், எழுப்பும்
பொழுது அவன் திரும்பி வந்திருக்க
மாட்டான். ஆனால், அவன் திரும்பி
வந்தான். அப்படியானால் அவன் எங்கோ
ஒடுங்கி இருக்கவேண்டும். அதாவது
ஜீவாத்மாவானவன் சஞ்சரிக்காமல்
இருக்கும் நிலை ஆழ்ந்த தூக்க நிலை, இந்த
நிலையில் அவன் பரமாத்மாவான
இறைவனுடன் ஒடுங்கி இருக்கிறான்.

ஆம், அந்த ஒடுக்கம்தான் ஜீவ பிரம்ம ஐக்கிய நிலை. இது தூக்கத்தில் நடைபெறுகின்றது. இதில் ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவின் ஒரு அம்சமாகவே காண்கின்றோம். பரமாத்மா ஜீவாத்மாவிற்கு ஆதாரமானவர்.

ஆதலால், தூக்க நிலையில் பரமாத்மாவுடன் ஒடுங்கியிருக்கும் ஜீவாத்மாவானவன் விழிப்பு நிலையில் ஒடுங்க என்ன செய்யவேண்டும்?

இனி, நம்மில் நான்கு பகுதிகள் உள்ளன.

1.புலன்கள்:

புறவுலகிலிருந்து தகவல்களை கொண்டுவரும் ஐம்புலன்களான [கண் (பார்த்தல்), காது (கேட்டல்), மூக்கு (வாசனை), நாக்கு (சுவையறிதல்), தோல் (உணர்தல்) ஆகிய அறிவுக் கருவிகளான ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும். வாய் (பேச்சு),

கை (செயல்கள்), கால் (நடத்தல்), குதம் மற்றும் குறி (கழிவு வெளியேற்றம்) ஆகிய செயற்கருவிகளான கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஆகியவைகள் புலன்கள் ஆகும்.

2.மனம்:

புலன்கள் கொண்டு வருகின்ற தகவல்களைப் பெற்று, ஆராய்ந்து அவற்றை அறிவாகப் பகுத்துத் தருகின்ற அகக்கருவி, இதனை அந்தக்கரணம் எனலாம்.

3.ஜீவாத்மா:

இறைவனின் அம்சம். இவரது ஒளியாலேயே புலன்களும் மனமும் செயல்படுகின்றன. உண்மையில் புலன்களும், மனமும் உணர்வற்றவை, ஜீவாத்மாவின் ஒளியால்தான் இவை உணர்வு உடையவைபோல் தோன்றுகின்றன.

4.அந்தர்யாமி:

ஜீவாத்மாவின் உள்ளே நின்று அவரையும் இயக்குபவர். இவரே பரமாத்மா.

சூரியன் உதிக்கும் போது அவனது கதிர்கள் எங்கும் பரவுகின்றன. உலகமும், உயிர்களும் செயல்படத் தொடங்குகின்றன. அதுபோலவே ஜீவாத்மாவின் சுய ஆற்றலாகிய கதிர்கள் உதித்துப் பரவும் பொழுது மனமும், புலன்களும் செயல்படுகின்றன.

சூரியன் தனது கிரணங்களை மறைத்துக் கொள்ளும் போது ஒளி மங்கி மறைகின்றது. உலகமும், உயிர்களும் இருளில் மூழ்குகின்றன.

இதுபோலவே ஜீவாத்மாவும் தனது ஆற்றலாகிய கதிர்களைச் சுருக்கும் போது புலன்களும், மனமும் செயலிழக்கின்றன. அதாவது புலன்களும், மனமும்

ஜீவாத்மாவில் ஒடுங்குகின்றன. ஜீவாத்மா
அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவில்
ஒடுங்குகிறான். இதுவே ஆழ் நிலை தூக்கம்.

நாம் விழிப்பு நிலையான நனவில்
பெருகின்ற அனுபவங்கள் பதிவுகளாக
(சம்ஸ்காரங்கள்) ஆழ்மனதில்
சேகரிக்கப்படுகின்றன. மனம் நனவுலகில்
செயல்படாத போது, சம்ஸ்காரங்கள்
கிளர்ந்தெழுந்து கனவுலகில் புதியதோர்
உலகை படைக்கின்றன. நனவில்
புறப்பொருட்கள் உள்ளன. அந்தப்
பொருட்களிலிருந்து பெற்ற அனுபவப்
பதிவுகள் மட்டுமே கனவில் உள்ளன.

இங்கு நாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது
என்னவெனில், கனவு நிலையிலும்
மனமும், புலன்களும் செயல்படுகின்றன.
உடம்பு மட்டும்தான் செயல்படுவதில்லை.

மேலும் ஆழ்ந்த தூக்க நிலையில் ஜீவாத்மா எதையும் அறிவதில்லை. அந்த நிலையில் இதயத்திலிருந்து பிரிந்து சென்று உடம்பு முழுவதிலும் வியாபித்துள்ள ஹிதா என்கின்ற எழுபத்திரண்டாயிரம் நாடிகளில் அவன் தங்குகிறான்.

தாவர இலையில் உள்ள நாளங்களைப் போல நம் உடம்பு முழுவதும் நாடிகள் வியாபித்திருக்கின்றன. இதயத்திலிருந்து நூற்றொரு நாடிகள் புறப்படுகின்றன. இவை ஒவ்வொன்றிற்கும் நூறு கிளை நாடிகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு கிளை நாடிக்கும் எழுபத்திரண்டாயிரம் கிளை நாடிகள் உள்ளன. இவைகள் அனைத்தும் சாதாரண கண்களுக்குப் புலனாகாதவை, இவற்றின் மூலமே கட்டளைகள் இடப்படுகின்றன, அனுபவங்களை பெறப்படுகின்றன.

இதனை “பிரஸ்ன உபநிஷதம்” தெளிவு படுத்துகின்றது.

இந்த நாடிகள் இதயத்திலிருந்து புறப்பட்டு உடம்பின் எல்லைவரை சென்று அனைத்து புலன்களுடனும் வியாபித்துள்ளன. விழிப்பு நிலையில் மனம் இந்த நாடிகள் வழியாகச் சஞ்சரித்து அனுபவங்களைப் பெறுகிறது.

ஆழ்ந்த தூக்க நிலையில் மனம் ஜீவாத்மாவிலும், ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுடனும் ஒடுங்குகின்றன. எனவே அப்போது அனுபவங்கள் எதுவும் இல்லை. உலகின் அனுபவங்களே இன்ப துன்பங்களுக்கு காரணம். இவைகள் எதுவும் அப்போது இல்லாததால் மனம் பேரானந்தத்தில் ஆழ்ந்துள்ளது.

மூவரின் ஆனந்தம் இங்கே தூக்க நிலை ஆனந்தத்திற்கு ஒப்பிடப்படுகிறது. முதலில் குழந்தையின் ஆனந்தம். குழந்தைக்கென்று

ஆசைகளோ, ஏக்கங்களோ, எதிர்பார்ப்புகளோ எதுவும் இல்லை. எனவே அது ஆனந்தத்தில் ஆழ்ந்துள்ளது.

அதுபோலவே மேலான மகான்களுக்கும், ஞானிகளுக்கும், சான்றோர்களுக்கும் எந்த ஆசைகளும் இல்லை. எனவே அவனது ஆனந்தமும் எல்லையற்றதாக உள்ளது.

கனவில் என்ன நிகழ்கிறது?

கனவில் மனம் நாடிகளில் சஞ்சரிக்கின்றது. ஆனால் எல்லைவரை சென்று புலன்கலை அடைவதில்லை. புலன்களை

அடையாததால் உலகில் அனுபவங்கள் இல்லை. ஆனால் மனம் ஜீவாத்மாவில் ஒடுங்காமல் நாடிகளில் சஞ்சரிப்பதால் தனக்கென்று ஓர் உலகைச் சம்ஸ்காரங்களிலிருந்து உருவாக்கிக் கொள்கிறது. ஜீவாத்மா வினைப்பயனை அடிப்படையாக கொண்டு இந்த உலகை

வாழ்ந்து முடிக்கின்றது என்று
சாஸ்திரங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

அதாவது நல்வினைப் பயன்கள் இருந்தால்
நல்வாழ்வும், தீவினைப் பயன்கள்
இருந்தால் தீய வாழ்க்கையும் வாழ்கின்றது.

எனவே நாம் இருப்பது உண்மை, இந்த
உலகம் இருப்பது உண்மை, இந்த உலகின்
காரண காரிய நியதியை எங்கும்
காண்கிறோம். காரியம் என்ற ஒன்று
இருக்குமானால், காரணம் என்ற ஒன்றும்
இருக்கும்.

அதாவது பானை ஒன்று
படைக்கவேண்டுமானால் அதற்கு களிமண்
தேவை. மேலும் அதனை படைக்கும்
அறிவுடைய படைப்பாளி ஒருவனும்
தேவை. அந்த பானை படைக்கப்பட இரண்டு
காரணங்கள் உள்ளன. ஒன்று களிமண்
மற்றொன்று அதனை படைக்கும்

படைப்பாளியான குயவன். இதில் பானை படைக்க பயன்படும் களிமண் உபாதான காரணமாகவும், படைப்பாளியான குயவன் நிமித்த காரணமாகவும் உள்ளது.

இந்த உலகை படைத்த இறைவன் விஷயத்தில் நிமித்த காரணமாகவும், உபாதான காரணமாகவும் அவரே இருக்கின்றார்.

எப்படி?

சிலந்தியானது, சிலந்தி வலை பின்னுவதற்கு புறத்திலிருந்து பொருளைத் தேடுவதில்லை. அது தன்னிலிருந்தே வலையை உருவாக்குகின்றது. அதுபோல, இறைவனும் புறப் பொருட்கள் எதுவுமில்லாமலேயே இந்த உலகை தன்னிலிருந்து தானாய் படைத்துள்ளார். படைப்பிற்கான உபாதான காரணமும், நிமித்த காரணமும் அவரே.

அப்படியானால் அந்த ஈஸ்வரன் யார்?

இந்த பிரபஞ்சத்திற்கு (ஜகத்காரணன்) காரணமானவர்.

ஈஸ்வரனுடைய தத்துவம் என்பது மாயையும், பிரம்மமும் சேர்ந்த தத்துவம், மாயை இதில் ஜடம் என்று அறிவோம். இது சத், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களை கொண்டது.

ஈஸ்வரனை மாயையோடு சேர்ந்து மாயா அம்சத்தில் ஈஸ்வரன் உபாதான காரணம் ஆகிறார்.

இதில் மாயையினுடை நோக்கில் பார்க்கும் பொழுது ஈஸ்வரன் உபாதான காரணம், பிரம்மத்தினுடைய நோக்கில் பார்க்கும் பொழுது ஈஸ்வரன் நிமித்த காரணம்.

ஈஸ்வரன் பிரம்ம சொரூபமாக நிமித்த காரணமாக இருந்துகொண்டு, உபாதானக்

காரணமான உடலாகப் பிரபஞ்சத்தை
அதாவது மாயை படைக்கின்றார். இந்த
பிரபஞ்சத்தில் உள்ள அனைத்தும் நானும்,
நீங்களும் ஏன் அனைத்துமே பிரம்மத்தின்
அம்சமே!.

அடுத்து நெருப்பிலிருந்து தீப்பொறிகள்
வருவது போல இறைவனிலிருந்து படைப்பு
தோன்றியது. நெருப்பிலிருந்து வருகின்ற
பொறிகள் ஒவ்வொன்றும் அடிப்படையில்
நெருப்பே.

அதுபோல, உயிர்களும் உலகமும்
அனைத்தும் அடிப்படையில் இறையம்சம்
பொருந்தியவையே. பாலில் செய்த
பண்டங்கள் அனைத்திலும் பாலின் தன்மை
இருப்பதுபோல தெய்வத்திலிருந்து
தோன்றிய நம்மிடமும் தெய்வீகம் உள்ளது.
நாம் தெய்வீகமானவர்கள்.

நாம் மட்டுமல்ல, இந்த பிரபஞ்சத்தில் படைக்கப்பட்ட ஒவ்வொன்றும் மரமும், செடியும், மண்ணும், விண்ணும், கடலும், மலையும் எல்லாம் தெய்வீகமே.

இதன் பொருள் என்ன? இது நமக்கு தரும் செய்தி என்ன?

எல்லா துன்பங்களுக்கும் அறியாமைதான் காரணம். தெளிந்த அறிவு எல்லா துன்பங்களையும் ஒழிக்கின்றது. இதில் முக்கியமான அறிவு என்பது உங்கள் இயல்பே. ஆகவே “உன்னை அறிந்து கொள்” உன்னுடைய உண்மையான சொருபம் நீ அதுவாகவே இருக்கின்றாய்.

ஓம் தத் சத்!

நான் கிடவுன்

